

R.L. STINE

Seria

GOOSEBUMPS®

Cărțile care îți dau fiori

Bun venit în Casa Morților!

Nu coborâți în pivniță!

Sînge de monstru

Zîmbește și mori!

Blestemul mumiei

Să devenim invizibili!

Noaptea păpușii

Bun venit în tabăra de coșmar!

Fantoma din vecini

Fetița care a strigat: „Monstrul!”

R.L. STINE

Goosebumps®

Cărțile care îți dau fiori

RĂZBUNAREA PITICILOR DE GRĂDINĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STINE, R.L.ameni și cărți

Răzbunarea piticilor de grădina / R.L. STINE; trad.:
Cristian-Emilian Ghița. - București: RAO International
Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-576-732-5

ISBN (13) 978-973-576-732-7

I. Ghița, Cristian Emilian (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.rao.ro

www.raobooks.com

R.L. STINE

GOOSEBUMPS ® #11

Revenge of the Lawn Gnomes

Copyright © 1995, Scholastic Inc.

Seria Goosebumps creată de Parachute Press, Inc.

Publicată prin înțelegere cu Scholastic Inc.

557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

GOOSEBUMPS - CĂRȚILE CARE ÎȚI DAU FIORI
și logo-ul sînt mărci înregistrate de Scholastic, Inc.

Traducere din limba engleză
CRISTIAN EMILIAN GHIȚĂ

© Rao International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

mai 2006

ISBN (10) 973-576-732-5

ISBN (13) 978-973-576-732-7

1

Poc, poc, poc!

Mingea de ping-pong a zăngănit pe podeaua pivniței.

– Bine! am strigat eu, privind-o pe Mindy cum
aleargă după ea.

Era o după-amiază fierbinte de iunie, prima zi de
vacanță. Joe Burton tocmai executase o lovitură
impecabilă.

Joe Burton, adică eu. Am doisprezece ani și nu
există pe lume ceva care să îmi placă mai mult decît
să o lovesc în față cu o minge pe sora mea și să o fac
să alerge după ea.

Nu sînt o persoană rea. Doar că îmi place să îi
arăt lui Mindy că nu e chiar atît de grozavă pe cît
se crede.

Vă puteți da seama că eu și Mindy nu sîntem
întotdeauna de acord. Ba aș putea spune că sînt com-
plet diferit de toți cei din familia mea. Mindy, mami
și tati sînt blonzi, slabi și înalți. Eu am părul șaten, sînt
destul de grasuț și scund. Mami spune că nu am intrat
încă în perioada de creștere.

Ei, da, sînt un pitic. Abia dacă văd peste fileul de ping-pong. Dar pot să o bat pe Mindy și cu o mîna legată la spate.

Mindy urăște să piardă tot atît de mult pe cît iubesc eu să cîștig. Și nu joacă deloc cîstit: de fiecare dată cînd dau o lovitură grozavă, ea zice că nu se pune.

– Joe, să trimiți mingea *cu piciorul* peste fileu nu e regulamentar, a plîns ea în timp ce scotea mingea de sub canapea.

– Aiurea! am strigat eu. Toți campionii de ping-pong fac asta. Se numește „Lovitura de Fotbal“.

Mindy și-a dat peste cap ochii verzi, uriași:

– Scutește-mă! a mormăit. E rîndul meu să servesc.

Mindy e ciudată. E, probabil, cea mai ciudată fată de paisprezece ani din oraș. De ce? Vă spun eu de ce.

Să luăm, de exemplu, camera ei. Mindy își aranjează toate cărțile în ordine alfabetică, după autor. Vă vine să credeți?

Ba mai mult, completează o fișă pentru fiecare în parte. Le ține în sertarul de sus al biroului ei – propriul catalog cu fișe.

Dacă ar putea, cred că ar tăia partea de sus a cărților, ca să aibă toate aceleași înălțime.

E *atît de meticuloasă!* În dulapul ei, hainele sînt aranjate după culori. Cele roșii sînt primele. Vin apoi cele portocalii și cele galbene, după aceea cele verzi, albastre și violet. Își ține hainele pe umerase în ordinea culorilor curcubeului.

La masă, mănîncă de pe farfurie în sensul acelor de ceasornic. Serios! Am urmărit-o. Mănîncă prima oară piureul de cartofi, după aceea toată mazărea, iar la sfîrșit, bucata de carne. Dacă găsește un bob de mazăre în piure, o apucă isteria.

Ciudată! Tare ciudată!

Eu? Eu nu sînt organizat. Eu sînt *cool*. Nu sînt serios, așa ca sora mea. Pot fi de-a dreptul amuzant. Toți prietenii mei cred că sînt un tip pe cinste. Toată lumea crede asta, mai puțin Mindy.

– Haide, servește! am strigat la ea. Secolul ăsta!

Mindy s-a așezat pe partea ei de masă, pregătindu-și cu atenție lovitura. Stă de fiecare dată exact în același loc. Cu picioarele aflate la exact aceeași depărtare unul de celălalt, ca de fiecare dată. Urmele picioarelor ei s-au imprimat pe covor.

– Zece la opt și servesc, m-a anunțat Mindy, în cele din urmă.

Întotdeauna anunță scorul înainte de a servi. După aceea, și-a tras mîna în spate.

Am ridicat paleta la gură ca pe un microfon:

– Își trage mîna la spate, am comentat eu. Spectatorii au amuțit. E un moment de maximă tensiune.

– Joe, nu te mai comporta ca un ticălos! a izbucnit ea. Trebuie să mă concentrez.

Îmi place la nebunie să mă prefac că sînt comentator sportiv; asta o enervează pe Mindy la culme.

Din nou, Mindy își trase mîna în spate. A aruncat mingea de ping-pong în aer și...

– Un păianjen! am țipat. Pe umărul tău!

– Aaaaaaa!

Mindy a aruncat paleta și a început să se lovească furioasă în umăr. Mingea a zăngănit, căzînd pe masa de joc.

– Te-am prins! am strigat. Ți-am luat un punct.

– Ba nu! a strigat furioasă Mindy. Ești un trișor, Joe!

Și-a îndreptat cu grijă tricoul roz la umeri. A luat mingea și a lovit-o, trimițînd-o peste fileu.

– Eu, cel puțin, sînt un trișor *amuzant*, i-am replicat.

Am făcut o piruetă, descriind un cerc complet și am lovit mingea, care, înainte de a pluti peste fileu, a căzut o dată în terenul meu.

– Greșeală, a anunțat Mindy. Mereu ratezi.

Am fluturat paleta.

– Traiește-ți și tu viața, i-am spus. E un joc. Ar trebui să fie amuzant.

– Te bat, mi-a răspuns Mindy. Țasta-i hazul.

Am ridicat din umeri:

– Cui îi pasă? Nu să câștigi contează.

– Unde ai citit asta? m-a întrebat ea. Pe vreun afiș publicitar pentru gumă de mestecat?

Apoi, și-a dat din nou ochii peste cap. Uneori, cred că ochii o să i se rostogolească și o să-i cadă din orbite!

Mi-am dat și eu ochii peste cap, pînă cînd nu s-a mai văzut altceva decît alb:

– Super fază, nu crezi?

– Drăguț, Joe, a mormăit Mindy. De-a dreptul drăguț! Ai grijă, la un moment dat, s-ar putea să nu ți

se mai așeze ochii la locul lor. Ceea ce ar fi o îmbunătățire.

– Jalnică glumă! i-am răspuns. Foarte jalnică!

Mindy și-a poziționat din nou picioarele, cu atenție.

– Se pregătește să servească, am vorbit eu în paletă. E nervoasă. E...

– Joe! s-a plîns Mindy. Oprește-te!

A aruncat în aer mingea de ping-pong, a răsucit paleta și...

– Ce scîrbos! am strigat. Ce e bila aia verde și mare care atîrnă din nasul tău?

Mindy m-a ignorat de data aceasta. A trimis mingea peste fileu. Am plonjat și am izbit-o cu vîrfurile paletei. Mingea s-a învîrtit, zburînd mult peste fileu și a aterizat într-un colț al pivniței, între mașina de spălat și uscător. Mindy a alergat cu picioarele ei lungi și subțiri, să o ia.

– Hei, unde e Buster? a strigat de acolo. Nu dormea lîngă uscător?

Buster e cîinele nostru, un Rottweiler negru, uriaș, cu un cap cît o minge de baschet. Adoră să moțăie pe vechiul sac de dormit, pe care îl ținem într-un colț al pivniței, mai ales cînd jucăm noi ping-pong.

Tuturor le e frică de Buster. Preț de vreo trei secunde. După aceea, începe să îi lingă cu limba lui mare și umedă ori se răsucește pe spate și îi „roagă” să îl scarpine pe burtă.

– Unde e, Joe?

Mindy și-a mușcat buza.

— E pe aici, pe undeva, i-am răspuns. De ce îți faci mereu griji pentru Buster? Are mai mult de cincizeci de kilograme. E în stare să-și poarte singur de grijă.

Mindy s-a încruntat:

— Nu și dacă îl prinde domnul McCall. Ții minte ce a spus ultima oară când Buster a dat iama în roșiile lui?

Domnul McCall este vecinul nostru. Buster îi iubește curtea la nebunie. Îi place să tragă un pui de somn sub ulmul lor uriaș și umbros. Îi place și să îi sape gropi prin toată grădina. Cîteodată, se întîmplă să fie chiar foarte mari. Îi mai place și să ia gustări de prin grădina lor de legume. Anul trecut, Buster i-a scos din pământ domnului McCall fiecare fir de salată, iar ca desert i-a mîncat cel mai mare *zucchini*.

Presupun că din pricina asta îl urăște domnul McCall pe Buster. A spus că, data viitoare cînd îl va prinde în grădină, îl va transforma în îngrășămînt.

Tati și domnul McCall sînt cei mai buni grădinari din oraș. Sînt de-a dreptul înnebuniți după grădinărit. Și eu cred că a lucra în grădină e destul de distractiv, dar nu las să se vadă acest lucru. Prietenii mei spun că ocupația asta e pentru točilari.

Între tati și domnul McCall se dă mereu o bătălie la Expoziția anuală a plantelor de grădină. De obicei, domnul McCall e pe primul loc. Dar anul trecut, eu și tati am luat funda albastră pentru tomatele noastre.

Asta l-a făcut pe domnul McCall să turbeze. Cînd a fost anunțat numele lui tati, fața domnului McCall s-a făcut la fel de roșie ca și tomatele noastre.

Așa se face că domnul McCall e disperat și ține morțiș să cîștige anul acesta. A început să își facă provizii de îngrășăminte și spray-uri împotriva gîndacilor încă de acum cîteva luni. Mai mult, a plantat ceva ce nimeni nu cultivă în North Bay: niște pepeni verzi-portocalii numiți *casaba*.

Tati spune că domnul McCall a făcut o mare greșeală, pentru că acești pepeni *casaba* nu vor apuca să crească în veci mai mari decît o minge de tenis, anotimpul prielnic dezvoltării lor fiind prea scurt în Minnesota.

— Doar grădina lui McCall are de pierdut din asta, am declarat eu. Roșiile noastre sigur vor cîștiga din nou anul acesta. Și, grație pămîntului meu special, vor crește cît mingile de volei.

— La fel va păți și capul tău, mi-a răspuns Mindy.

Am scos limba și m-am uitat cruciș. Asta mi s-a părut a fi un răspuns pe măsură.

— Cine e la serviciu? am întrebat-o.

Căutarea îi lua atît de mult lui Mindy, că pierdusem șirul.

— Tot eu, îmi răspunse ea, în timp ce își poziționa, cu grijă, picioarele.

Am fost întrerupți de zgomotul unor pași: pași grei, care bubuiau, pe scările din spatele lui Mindy.

– Cine e? a tipat ea.
Atunci a apărut în spatele ei. Ochii aproape că mi-au ieșit din orbite.

– O, nu! am strigat. E... McCall!

2

– Joe! a mugit el.

Podeaua a trepidat când a pășit înspre Mindy.

Mindy s-a făcut albă la față. Mîna i s-a încleștat atît de tare pe mînerul paletelor, încît articulațiile degetelor i s-au albit. A încercat să se întoarcă pentru a privi în spatele ei, dar nu a putut. Picioarele îi înghețaseră pe urmele lăsate în timpul jocurilor de ping-pong. Mîinile lui McCall s-au strîns, devenind doi pumni uriași; părea cu adevărat furios:

– Pun eu mîna pe tine! De data asta am să cîștig. Aruncă-mi o paletă!

– Ticălosule! izbucni Mindy. Ști-știam eu că nu e domnul McCall! Știam că e Moose!

Moose e fiul domnului McCall și cel mai bun prieten al meu. Numele lui adevărat e Michael, dar toți, chiar și părinții lui, îi spun Moose. El e cel mai mare băiat din clasa a șasea. Și cel mai puternic. Picioarele lui sînt groase ca niște bușteni, la fel și gîtul lui. În plus, e foarte, foarte zgomotos, exact ca tatăl său.